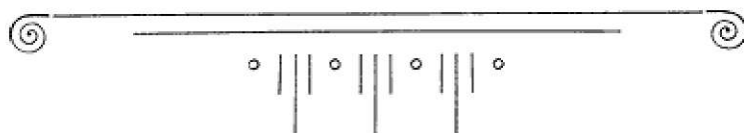

LJUBLJANSKI ZVON

Rojstvo.

Polnoč je . . . Ob pozni tej uri
se dete na svet rodi
in v čarobnem lesku vsa izba
nenadoma se zasvetli.

Črn angel, zagrnjen v tenčico,
nad postelj se sklanja lahnó,
ozira na dete in mater
mu srepo se temno oko.

Vzdrhtita mu ustni skrivnostno:
„Iz daljnih, neskončnih strani,
odkoder izhaja življenje,
priplul sem na krilih noči.“

„Vsa bitja na živem tem svetu
strahu pred menoj koprné —
jaz smrtni sem angel . . . oči mi
v ledenem sijaju goré.“

„Ne boj se me, dete, le majki
zatisnem nocoj jaz oko,
rodila te je v bolečinah
in mora umreti zato.“

„Ker dala je tebi življenje,
 naj plača z življenjem svoj greh —
 moj posel je smrt in poguba,
 a žal mi je vaju obeh . . .“

In angel zamahne s perotmi,
 po izbi razlije se mrak,
 le velo, voščeno obličje
 obseva bled mesečni trak . . .

C. Golar.

Kam?

Prišla si s koraki plašnimi
 in vprašala si me, kam,
 kam v to brezkončno noč,
 v temo in v grozo sam? . . .

Dalje, dalje v temó in v noč
 in dalje v grozo vso,
 naprej s koraki predrznimi,
 naprej v planino, v goró!

Naprej do dneva svetlega,
 naprej do svetlih idej,
 do misli še neomenjenih,
 do solnčnih kraljestev naprej!

To moja je pot, to moja je moč,
 to moje življenje je, glej!
 Brez potov varno zastraženih,
 brez skritih ovir, brez mej! —

Roman Romanov.

